

Објављивање моје адресе за електронску пошту на НСПМ, чиме сам желео да ступим у контакт са коментаторима чланака који су били и надам се још увек јесу за акцију, имало је сасвим необичну последицу. Уместо њих, јавила ми се особа чију поруку дословце преносим. Једина исправка коју сам направио је преправка латиничног текста у ћирилични. Ево како та порука гласи:

Комшија!

Фебруар је. Ви знате шта мачори раде у том месецу, мада је оно чудовиште које ви држите у стану сасвим сигурно изгубило календар. Знајте добро да ми знамо добро шта ви и он радите. Ваше писање по такозваним патриотским сајтовима и остала непочинства за сада остављамо по страни. Има ко о томе води рачуна. Оно са чиме ћемо си ми обрачунати употребљавајући сва средства, пардон сва демократска средства, а под тим мислимо само на једно средство – штројење, јесте ваш мачор. Не, немојте нас одмах поредити са судом у Хагу који по вама осуђује невине Србе, а пушта на слободу „зликотце“, како их ви називате, односно борце против српских угњетача, како их ми правилно оловљавамо. Док тај суд мора да троши силно време и новац да би доказао оно што је свима очигледно, осим вама и таквим као што сте ви, ми то себи нећемо дозволити, тим пре што су докази овог злочина непобитни, а сведоци и жртве на вашу жалост живи, као и код оног који се десио у Сребреници

Сада вам пишем у моје лично име, јер злочине треба индивидуализирати, мада је свима познато да су Срби криви као народ. Наиме, прошлог лета (зато сам и написала да је то чудовиште које држите у стану изгубило календар) моја племенита маца Медлин – коју сам тако назвала по жени која је најзаслужнија за оно што је са правом задесило вашу државу и ваш народ (мада их има и овде које заслужују ту част), неопрезно је изашла у ходник зграде. Тамо ју је у заседи чекала ваша сурова мачорчина, која је сасвим сам сигурна ваша слика и прилика, бар што се те особине тиче, а вероватно и осталих. Ја не знам како сте га назвали. Претпостављам са великом сигурношћу да му је име Марко, или Владимир (по оном Русу), или Ратко. Тај манијак од мачора је одмах геноцидисао на њу. Јадница, једино што је успела да изусте је било: МЕУ- ЕУ- ЕУ- ЕУ- ЕУ! Чим сам чула тај вапај, истрчала сам, али је већ било касно. Он је обавио његову гнусну намеру и отишао својим неким другим, несумњиво националистичким, клерофашистичким, нацистичким и геноцидним послом.

И знате ли шта се десило? Моја маца коју сам чувала за право, европског мачора, као и што себе чувам за неког Европљанина, или макар проректорски и проевропски оријентисаног житеља овог града, па може и државе, па може и суседних држава, а и суседних континената, и која има тако лепо, жуто крзно, породила је кроз неколико недеља неке мачиће, код којих је та моја омиљена боја била сасвим ретко заступљена, док је ваш црно-бели мачор, чије боје узгред буди речено сасвим тачно и типично осликавају ваш поглед на свет, оставио много више трага на њиховој длаци, што је уједно и доказ за који сам претходно навела да постоји. Његово очинство је несумњиво! Његова геноцидна и силоватељска работа је сада свима видљива!

Немојте мислити да ће овај његов и ваш злочин, то јест удружени злочиначки подухват – јер сте и ви криви за њега по командној одговорности, проћи некажњен! Одмах сам предузела неопходне кораке. Наиме, основала сам НВО под називом Мачке у црном, пошто је ваш мачор, боље речено та цукела од мачора, моју мацу овим незабележеним злочинем завио у црно, а самим тим и мене. Само да знате, ова наша проевропска влада, одмах препознавши значај наше организације за убрзано кретање на путу без алтернативе, одобрила је у буџету за ову годину позамашна средства за наш рад. Такође, поднеле смо захтев да Скупштина Србије усвоји резолуцију о овом злочину. Добили смо чврста уверења да ће нам бити удовољено. На мапи пута ка Европи то је неопходан корак, а у нашој европској агенди незаобилазна тачка!

Међутим, злочин који сте ви и ваш мачор извршили и даље траје. Моја Медлин је као последицу тога што је доживела добила посттрауматски стрес, такозвани стокхолмски синдром. Она стално стоји испред врата, молећиво ме гледа, мауче и тражи да је пустим напоље. Кад то урадим, одмах трчи и тражи тог вашег Марка, Владимира или Ратка, или како га већ зовете. Осећате ли ви опште макар мало грижу савести?

Само да знате, ја пратим сваки ваш корак. Него, када је већ о корацима реч, гледам Вас свако јутро како трчите и питам се да ли је могуће да немате бољи начин за трошење калорија? Могли бисте да свратите до мене, да све решимо мирним и лепим путем, путем који нема алтернативу и на обострано задовољство. Увиђате ли Ви, да сам и ја, чим Вас зовем, постала ваша невољна и невина жртва, јер сам и ја попут моје слатке маце Медлин добила стокхолмски синдром? Схватате ли сву дубину, висину и ширину Вашег злочина и Ваше одговорности? Најмање што можете да ми пружите је извињење и утеха!

Уколико не дођете, и против Вас ћу употребити сва средства, пардон сва демократска средства, као и против Вашег мачора! Знате Ви добро шта то значи!

Српски мачор и евро маца

Пише: Љубиша Спасојевић
уторак, 09 фебруар 2010 18:44

До скорог виђења,

За Мачке у црном,

Комшиница.